

LJUBLJANSKI ZVON

Mesečnik za književnost in prosveto

XLIV. letnik

1924

12. številka

Anton Novačan / Očetu

Kje si, moj stari volk?

Ali astralno telo svobodno v brezmejnem vsemirju,
blaženi del duha v skrivnosti veseljne luči,
vedno vseviden, vseveden, z vsem eden? —
Ali pri Jezusu in pri Mariji gori v nebesih,
kjer ti strežejo angeli in te Bog Oče pohvali
v družbi očakov včasi za modro besedo? —
Ali res le votla črepinja trohneča v materi zemlji,
s črnim križcem med prsti, svoje vere znamenjem,
prah iz prahu in bitje samo še v mojem spominu?

Kje si, moj stari volk?

Zimski večer je bil, jaz sem pridiral iz boja,
v sebi razjeden in truden, ah, tako truden brez nade.
Krotek pred tabo v mraku iskaje tvojo desnico:
«Kam se naj skrijem?» dejal sem. «Mene nikdo ne razume.
Če govorim resnico, me pitajo s slabim značajem,
če domišljijo, me gonijo vsega v oblake,
če se uprem krivici, mi vežejo roke z železom,
če jim pokažem zobe, beže navidez pred mano
in mi za hrbtom skrito kopljejo jamo!»
Vzdih in nasmeh sem slišal; odtegnil si roko,
glavo pcložil v dlani in rekel mlademu volku:
«Dokler še dvomiš o sebi, udaj se!»

Tvojim nasvetom poslušen vzel sem ovčjo obleko,
vsakemu se uklonil in videl božja čudesa:
Glupan se mi je rogal, kje da sem glavo izgubil,
slepec je vpil, da vidi, le jaz da sem vdarjen s slepoto,
grbavec, da sem izplečen, on pa visok in raven,
gobavec, da sem okužen, on pa čistega zdravja.
Šlevi sem bil strahopetnik, plahim zajčkom spotika,
lopovu tat in sleparju ničvredna potuha.

Fran Albrecht: Na zadnjem pragu

Revščina si je ob mene otirala nogo,
 pes bogatin je vnovčil moje ideje,
 last moje srčne krvi nizko oskrunil cinik.
 Prišel sem k tebi in tožil, a ti si mirno odvrnil:
 «Volkov poznajo zob, nisi za ovco, pa kolji!»

Slekel sem ovco in planil v stajo zatohlo,
 kjer prebivajo blaga in miroljubna teleta,
 pitani voli in dobro očesane sivke:
 «Volk sem, dajte, da živim med vami po včičje,
 nisem vajen sena in privezan biti ne morem.»
 Zložili skupaj so glave in bili prekrasna večina,
 z rogom iz topega čela so me stisnili k zidu.
 Vol jurist mi je sodil v imenu družabnega reda,
 drugi, duhoven, mi za pokoro obetal nebesa,
 da bi me križalo, vol demagog zahteval od ljudstva.
 Klonil sem... In zdaj pohabljen ob tvoji gomili
grenko razumem, roditelj, tvoje poslednje besede:
 «Greh je le to, kar si sam odpustiti ne moreš!»

Kje si, moj stari volk?

Z vrbe žalujke veter raznaša listje rumeno,
 mračni november v mrtvaške strmi hrizanteme,
 krči se nizko nebo v somorna obzorja —
 tajno življenja in smrti — kdo razodene?

*Pesem je jasna. Beseda je jasna. A ni mi. In I:koija so mi gladi le praga
 (dat: 25/12 924)*

Fran Albrecht / Na zadnjem pragu

Kdor ni nikoli smrti v lice gledal
 z očmi spokornimi, kdor ni nikdar
 reči poslednjih v svoji duši tehtal
 ter zaihtel nad tem, da solnce sije,
 da trava raste in da gozd šumí,
 da svet je bel in da nebo je zlato,
 da je on sam odsvit lepote večne
 in da je človek z zadnjo bilko v rodu,
 on, solnca sin in iz temè ustvarjen,
 z lažjo ovenčan in z gorečo krono
 resnice krcnan —: ta ne ve, da je.

Na zadnjem pragu so prižgane luči.

*Beseda jasna in lepa. Metra pravilen. Janaj več me pojete?
 25/12 924*